

© Ivana da Silva 2026

Instagram: @ivanadasilvastories

Web: www.ivanadasilva.com

ISBN: : 9789403899787

Gebruik van AI:

Omdat het nogal een omstreten onderwerp is, wil ik hier direct helder in zijn. Ik heb gebruikgemaakt van AI voor: spelling en grammatica (LanguageTool), schrijfschema en feedback (ChatGPT), coverafbeeldingen (Adobe Creative Cloud) Het thema, het verhaal, de personages en het schrijven zijn door mij geschreven, met hier en daar dus misschien een door AI gesuggereerde verbetering. Het verhaal is daarnaast ook door een persoon gelezen en verbeterd.

Ik wil dus benadrukken dat het geen AI-gegenereerd verhaal is. Ik heb geprobeerd om zo zorgvuldig mogelijk om te gaan met het genereren.

ZWARTE VEREN

IVANA DA SILVA

Zwarte Veren | Oskars verhaal

Voorwoord

Zwarte Veren is een psychologisch spel dat langzaam opbouwt tot een thrillerclimax. Dit is een tweeluikverhaal. Beide personages vertellen hun kant van de waarheid, zodat je zelf kunt kiezen wie je gelooft. Is Oskar Blackwood een betrouwbare verteller?

Ik ben verre van perfect. Maar zij is ook niet wat ze lijkt. Kun je de waarheid zien? Wat je nu gaat lezen, is hoe ik het zag – hoe ik langzaam en stil de afgrond in werd geduwd.

— Oskar

OSKARS VERHAAL

HOOFDSTUK 1 EEN BEGIN AAN HET EINDE

De mist drukte zwaar tegen de ramen van de kleine kapel, alsof het de menigte binnen probeerde te houden. De uitvaartbegeleider klonk als een soort zacht gebrom door de stilte heen. Het was druk; de banken zaten helemaal vol. Oskar zat achteraan, zijn jas nog half aan, alsof hij elk moment weer kon vertrekken. Het liefst was hij niet gekomen. Het was inmiddels al vier jaar geleden dat Zara en hij uit elkaar waren gegaan, maar nu voelde het alsof al die tijd was samengeperst tot dit ene, ongemakkelijke moment. Hij wilde op zijn telefoon kijken, maar dan kwam hij misschien ongeïnteresseerd over.

De dienst stond op het punt om te beginnen. Oskar speelde met de gedachte om nog weg te gaan. Maar ondanks dat hij achteraan zat, zou dat aandacht trekken. Mensen zouden dan moeten opstaan en anderen zouden omkijken om vervolgens te zien dat Zara's ex-vriend de benen zou nemen. Het was misschien ongemakkelijk om te blijven, maar hij was geen lafaard. Hij streek zijn hand door zijn donkerblonde haren en keek naar de mensen in de zaal. Hij herkende Zara's vriendengroep. Met Tom en Amy had hij nog regelmatig contact – Tom was zijn beste vriend sinds de middelbare school. Zijn vrouw Amy had hem destijds aan Zara voorgesteld. Ze zat nu naast een kleine Latina met een warrige knot, die nogal zat te wiebelen. De andere vrienden zaten ernaast of erachter. Maar zo te zien geen andere exen of huidige partner.

Was het eigenlijk wel normaal om naar de uitvaart van een ex te gaan? Ze waren geen vrienden, maar er was ook geen wrok. Dat kon ook niet als je ex doodziek was. De laatste keer dat hij haar zag, was maanden geleden. Had iemand hem gemist als hij hier niet was komen opdagen?

Oskar peuterde de halve dienst aan zijn telefoonhoes. Het levensverhaal van Zara gaf hem een knoop in zijn maag, alsof hij persoonlijk verantwoordelijk was voor haar ziekte. Hij was alleen verantwoordelijk voor het breken van haar hart, verder niets.

Toen de ceremonie was afgelopen, vormden mensen een rij naar de kist. Hij liep liever weg, maar dan moest hij tegen de menigte in. Ongemakkelijk. De kist was open gelaten, zodat iedereen een bloem kon leggen. Dat was Zara's wens. Een belachelijke wens, vond Oskar. Maar dat mocht je vast niet vinden als het iemands laatste wens was.

De rij bij de kist bewoog langzaam vooruit. Oskar was niet van plan te blijven hangen. Het ritueel was simpel: bloem neerleggen, even eerbiedig kijken, doorlopen. Net als iedereen.

Hij sloot aan achter de kleine Latina met de slordige knot, die nog steeds onstabiel overkwam. Ze liep onregelmatig, alsof ze niet wist of ze er snel vanaf wilde zijn of er juist zo lang mogelijk over wilde doen. Misschien lag het aan die hoge hakken. Het maakte haar ook niet veel groter, dus hij kon zich niet achter haar verstoppen.

Toen ze eindelijk aan de beurt was, staarde Zara's vriendin nieuwsgierig – haast gretig - de kist in.

Haar gezicht vertrok.

Ze deed een onhandige stap naar achteren. Hij hoorde haar hak al schuiven voordat ze struikelde. Een fractie van een seconde later greep ze met haar arm om zich heen – en vond hem. Oskar voelde haar hand op zijn borstkas en stapte net op tijd achteruit om niet zelf mee te gaan.

Zijn hand schoot naar voren en greep haar arm. Ze hield zijn shirt stevig vast terwijl ze onhandig in zijn armen viel. Haar geur – iets kruidigs en zoets – kwam plots zijn neus in, veel te dichtbij. Hij zag alle blikken hun kant op schieten, want ze stonden recht voor de kist. *Shit*.

Ze keek op met grote, bruine ogen. Oskar hield haar blik vast, net lang genoeg om haar te laten zien dat hij niet onder de indruk was van haar gestuntel. Viel ze wel echt per ongeluk of moest ze hem per se hebben?

“Misschien moet je het bij koffie houden straks,” zei hij droogjes, met een vage glimlach. Hopelijk waardeerde ze zijn luchtigheid.

Tot zijn afgrijzen begon de vrouw hard te lachen om haar eigen gestuntel. De kapel verstijfde. De mensen die nog niet keken, keken nu ook. Oskar zag Amy's geschrokken blik in zijn ooghoek, maar de stuntelaar leek het niet te merken. Haar schaterlach was rauw en ongecontroleerd, alsof humor de uitweg was.

Oskar hield haar nog steeds ongeduldig vast. Hij moest hier weg.

Uiteindelijk stopte ze zelf met giechelen. Haar hand schoot naar haar mond, haar wangen werden rood. Ze mompelde iets in het Spaans terwijl ze snel haar roos in de kist liet vallen. Pas toen hij er zeker van was dat ze niet opnieuw om zou kiepen, liet hij haar los. Misschien was ze dronken. Het zou niet eens zo vreemd zijn.

Oskar vervloekte zijn keuze om te komen. Zonder iets te zeggen trok hij de kleine Latina weg van de menigte, soepel maar snel. Ze moest zo snel mogelijk uit de schijnwerpers. Hij kon ook niet echt weglopen nu van haar, dus hij bleef in haar buurt.

Ze liepen door de gang naar de koffieruimte. Vanuit zijn ooghoek zag hij de onhandige uitvaartstuntelaar nerveus een traan wegvegen. Hij kende haar type. Praatte te veel, lachte te hard. Iemand die stilte opvulde met geluid uit ongemak.

Oskar hield de deur van de koffieruimte voor haar open en volgde haar naar de bar. Het geroezemoes van stemmen vulde de ruimte, afgewisseld met het zachte gerinkel van koffiekopjes. Ze pakten allebei een kopje koffie en zwiingend verplaatsten ze zich naar een statafel bij een raam in de hoek.

“Bedankt,” zei ze, terwijl ze naar Oskar opkeek. “Blijkbaar ben ik niet zo goed in begrafenissen.”

Kon een mens daar goed in zijn? Ze klonk haast gepikeerd, alsof dat haar dwarszat.

“Dat heb ik gemerkt,” antwoordde Oskar ongemakkelijk.

Ze stak haar hand naar hem uit. “Selina. We kennen elkaar, toch?”

Oskar aarzelde even voordat hij haar hand schudde. Hij had iets te hard bewogen; een scheutje koffie was op zijn schoteltje beland. Gadver.

Hij was niet echt van plan geweest om een lang gesprek aan te knopen met iemand. Zeker niet met Zara’s luidruchtige vriendinnen.

“Oskar. Ja, we hebben elkaar weleens ontmoet.”

“Het is al een tijdje geleden.”

Hij knikte. “Lang genoeg om me af te vragen waarom ik hier ben.”

Zijn ogen gleden even over de mensen die op de koffiegeur afkwamen. Zijn ex-schoonzus, ex-schoonouders, ex-zwager – alles was ex. Behalve een paar gemeenschappelijke vrienden.

Selina hield haar hoofd een beetje schuin.

“Omdat je nog om haar gaf, neem ik aan?”

Ze probeerde nieuwsgierig oogcontact met hem te krijgen.

Hij keek weg, zijn blik op een paar kraaien in de mist buiten. Hij zat nu ook liever buiten.

“Ik weet niet of ik *haar* kom begraven of het verleden.”

Er liepen wat familieleden voorbij die hij vaag herkende. Ze keken hem niet aan.

“Je was haar ex, toch? Lijkt me heel ongemakkelijk voor je om hier te zijn.”

Oskar glimlachte kort. “Gelukkig maakte jij het me makkelijker door jezelf zo voor schut te zetten.”

Ze grinnikte zacht. Haar lach had eigenlijk wel iets luchtigs; misschien was het zo slecht nog niet.

Selina blies in haar koffie en mompelde iets wat hij niet opving. “... hebben wij elkaar vaak ontmoet? Misschien vier of vijf keer? De laatste jaren niet ...”

Ze kon hem zich blijkbaar niet goed herinneren. Zover hij wist hadden ze ook nooit echt gesprekken gehad. Zara had een stuk of vijf vriendinnen en de meeste had hij niet echt interessant of opmerkelijk gevonden. Selina was daar één van.

Hij haalde zijn schouders op.

“Dat kan wel. Ik zag haar nog weleens bij vrienden, maar niet meer zoveel natuurlijk. Ik was degene die het had uitgemaakt.”
Daarna was het raar om Zara weer tegen te komen bij Tom en Amy, dus had hij de eerste paar verjaardagen gemeden. Tom begreep het gelukkig.

“Dat klinkt alsof je haar familie dan ook liever ontwijkt,” grapte ze met een onderzoekende blik.

Oskar glimlachte even. “Misschien doe ik dat ook wel.”

“Goed excuus. Misschien moet ik dat vandaag ook doen,” zei ze. Haar voet gleed even uit haar hak; ze bewoog hem soepel. “Ik heb alweer genoeg aandacht op mezelf gevestigd. Als jij er niet was, dan lag ik nu languit onderaan die kist. Je hebt me gered, bedankt daarvoor.”
Het was niet bepaald een keuze geweest, maar ze bedankte in elk geval netjes.

“Geen probleem. Het was of dat, of samen onderuitgaan. Ik koos voor het minst gênante.”

Selina lachte weer te hard, waardoor een paar mensen omkeken. Ze bloosde en legde een vinger op haar lippen.

“Doe ik het weer. Misschien moet ik gewoon ophouden met praten.”

“Misschien niet,” antwoordde Oskar, terwijl hij een slok van zijn zwarte koffie nam. Het was inmiddels lauw geworden. Haar gebabbel was op een vreemde manier geruststellend. Er was tenminste iemand die wist wie hij was, maar toch met hem bleef praten.

“Zou ze jou komen begraven als het andersom was?”

Hij trok een wenkbrauw op. Zijn uitvaart zou niet zo druk zijn als deze. Zoveel familie had hij niet.

“Ik zou in elk geval geen open kist hebben,” zei hij zacht.

“Nee, ik ook niet – zeker niet als ik er *zo* uitzag.”

Hij bekeek Selina even vanuit zijn ooghoeken. Ze stond nog steeds een beetje te wiebelen en drumde met haar vingers tegen haar kopje.

“Zover hoeft het ook helemaal niet te komen,” zei hij. Hij had maar een vluchtige blik geworpen in de kist, maar wat hij zag was niet zijn ex. Selina’s woorden waren hard, maar waar.

Ze schudde haar hoofd traag, terwijl ze naar de vloer staarde. Alsof ze dat zelf ook beseftte. “Als je ziek bent, dan heb je tenminste nog een keuze. Euthanasie is niet zomaar voor iedereen beschikbaar. Dat zou eigenlijk makkelijker moeten worden.”

Oskar zette zijn kopje neer en trok even aan het bovenste knoepje van zijn overhemd. Het begon warm te worden met al die mensen binnen.

“Het is niet voor iedereen *legaal* beschikbaar,” verbeterde hij. Mensen vonden wel een creatieve manier om uit het leven te stappen als ze dat echt wilden.

Zara wilde dat overduidelijk niet.

Een korte stilte volgde, maar deze voelde niet ongemakkelijk. Tom liep langs, raakte kort zijn schouder aan en liep weer verder. Amy hing hard snikkend aan zijn arm.

Selina keek hen na en knipperde met haar ogen.

“Ga je ook nog naar de borrel?” Haar stem klonk hoopvol.

Oskar schudde zijn hoofd.

Hij zou alleen maar een schaduw zijn aan de muur, nerveus om mensen tegen te komen die hem misschien minder open ontvingen dan Selina.

“Jammer,” zei ze met een scheve glimlach. “Voor het geval ik nog een keer struikel.”

Hij gaf haar een korte glimlach terug. “Gewoon niet meer in kisten staren en het bij koffie houden dus.”

Haar wangen kregen een blosje. “Daar zal ik aan denken. En misschien geen hakken meer.”

“Goed plan,” zei hij, terwijl hij zijn jas pakte en dicht begon te knopen.

Hij knikte even als afscheid en liep zwijgend weg, zijn handen in zijn zakken.

Buiten leek het alsof hij pas weer echt kon ademen. De brok in zijn keel waar hij al uren mee rondliep leek eindelijk te verdwijnen – gelukkig. De begraafplaats lag verhuld in dikke mist en hij probeerde zo geruisloos mogelijk een weg te banen naar zijn auto. De kraaien staarden hem aan, alsof ze hem vroegen wat hij hier nu in vredesnaam was komen doen.

HOOFDSTUK 2 EEN ONGEMAKKELIJK ERFSTUK

Het was de meest luie zaterdag in jaren. Oskar had geprobeerd zijn ochtendroutine te volgen, maar na een slapeloze nacht had hij zelfs zijn joggingronde laten schieten. Het enige wat hem wakker had gehouden, was dat irritante beeld: de bloem neerleggen bij Zara's kist, steeds opnieuw, als een glitch in zijn geheugen. Zara's enge, ingevallen gelaat. Hij rilde toen hij er weer aan dacht en wreef zijn hand over zijn gezicht.

Tom was vandaag bij Zara's appartement om haar spullen in te pakken. Oskar had niet aangeboden om te helpen; dat zou nog ongemakkelijker zijn geweest. Voor Leia was hij de klootzak die het had uitgemaakt met haar zus. Het deed er niet toe dat hij Zara's ziekte pas maanden later ontdekte. Er was nooit een manier geweest om dit goed te doen.

Hij had zichzelf tegen beter weten in op de bank genesteld, hoodie over zijn hoofd, een bord pasta half opgegeten, spelend op de PlayStation. Een troosteloze poging om de dag door te komen.

Halverwege een missie werd hij gestoord door een Instagram-melding op zijn telefoon. Selina Diaz had een berichtje gestuurd.

Hoi Oskar, ik weet niet of je mij nog herinnert van de uitvaart – Selina, een vriendin van Zara? We hadden even kort gesproken. Ik was bij Zara's appartement vandaag en vond iets wat van jou is, denk ik. Ik weet niet of je behoefte hebt aan contact ... maar ik kan het je geven.

Hij las het twee keer. Wat was dit nu weer? Waarom zo vaag? Ze kon toch gewoon zeggen wat het was? Was het misschien iets gênants? Ze was immers goed in gênante momenten creëren. Hij scrolde vluchtig door haar profiel: vintage spullen, Día de los Muertos-kunst, een paar artistieke selfies. Een beetje vreemd, maar onschuldig. Hij typte terug:

Hallo Selina. Is goed. Waar?

Haar reactie: een locatiepin.

Een kroeg. Geen bericht, geen vraag, niets. Wat was dit voor actie? Waarom hem naar een kroeg laten komen, zonder uitleg? Dacht ze nu écht dat hij daarheen zou gaan? Oskar keek op de klok. Half acht. Hij zat nog in zijn joggingbroek. Hij kon nee zeggen. Hij zou nee moeten zeggen. Als het belangrijk was, dan zei ze dat wel.

Tien minuten later liep hij toch peinzend door de stad, handen diep in zijn zakken, op weg naar de vrouw die hem naar een kroeg had gelokt. Hij kon

zijn nieuwsgierigheid blijkbaar niet onderdrukken, maar misschien moest hij haar maar wel even laten weten dat dit geen manier van communiceren was. Waarom had Tom dit niet meegenomen? Met elke stap die hij nam, voelde hij meer twijfel.

Hij haalde diep adem voor hij de kroeg in liep. Het duurde even voordat hij haar zag – leunend op de bar, een wijnglas voor haar neus. Het was vast niet haar eerste.

Met lichte tegenzin liep hij naar haar toe.

“Zware avond?” vroeg hij, terwijl hij op de kruk naast haar ging zitten. Was deze vrouw hier helemaal alleen en had ze hem daarom laten komen? Selina keek traag op en blies door haar neus.

“Zou je denken?”

Ze zei het nogal cynisch, haar mascara zat in zwarte vegen onder haar ogen. “Ik snap het,” zei hij kalm. Oskar bestelde een IPA en keek afwachting naar Selina.

“Je had iets voor me?”

Selina keek verward, alsof ze dat vergeten was. Na een paar seconden begon ze te rommelen in haar tas en trok er een zwart doosje uit.

“Ik vond dit... ehm... ik denk dat deze van jou is?”

Ze legde het zwarte doosje voor hem neer.

De ring. Hij hield zijn adem even in. Zara had haar ring bewaard?

Oskar keek er even naar en stopte het toen zonder blikken of blozen in zijn zak.

“Dat was van mij, ja.”

Dit had hij niet verwacht en hij voelde ook een knoop in zijn maag.

“Je had die ring zelf niet teruggevraagd?” vroeg Selina voorzichtig.

Oskar zuchtte. Nee, dat had hij niet. En Zara had ook nooit terug te geven. Ze had hartverscheurend gehuild toen het uitging; er was geen moment om het terug te vragen. Hij had het doosje niet voor niets zo snel weggestopt; hij wilde hier liever niet aan terugdenken. Oskar onderdrukte een grimas.

“Het was geen erfstuk of zo,” zei hij uiteindelijk. “Ik was degene die de relatie verbrak. Ik vond het niet nodig om dit terug te vragen.”

De barman zette zijn biertje neer en schonk Selina onnodig bij.

Ze staaarde opnieuw naar het glas met een lege blik.

“Ik kan dat horrorbeeld van haar in die kist maar niet uit mijn hoofd krijgen,” zei ze zacht. “Is dat hard om te zeggen?”

“Ja,” antwoordde hij kalm, “maar wel eerlijk. Ik snap wat je bedoelt.”

Haar enge, gesloten ogen, de verkrampte handen die op haar lichaam lagen, haar dunne haren ...

Oskar nam snel een slok.

Achter in de kroeg liet iemand een glas vallen – het geluid deed iedereen even omkijken. Een klungelige man in een zwarte trui dook ineen. Oskar liet zijn ogen even over de mensen gaan.

“Waarom zou je het ook zo lang vol willen houden?” mompelde Selina traag, nog net niet met dubbele tong. “Daar doe je niemand een plezier mee, jezelf ook niet.”

Hij verslikte zich bijna in zijn bier. Er zat waarheid in haar woorden, al was haar directheid misschien niet gepast. Niet voor een directe vriendin, althans. Ook niet voor een ex. Hij had Zara al een paar maanden niet gezien, maar had op Instagram-foto's voorbij zien komen van haar laatste uitjes in een rolstoel. Zo ver zou hij het nooit laten komen.

“Het zou niet mijn keuze zijn,” besloot hij maar.

Ze dronken samen in stilte. Selina leek nog meer te willen bestellen, maar dat was geen goed plan. Haar woorden waren al een soep.

“Hoeveel heb jij gedronken?” vroeg hij strenger dan hij had bedoeld.

“Drie whiskey en twee wijn.” Ze keek hem niet aan toen ze dat zei.

De barman schudde haast onopmerkelijk zijn hoofd, als een stille waarschuwing.

“Waar woon je?” vroeg hij terwijl hij opstond en zijn jas aandede.

Selina staaarde naar haar lege glas.

“Je hoeft me niet thuis te brengen, hoor.”

“Ik doe het toch,” antwoordde Oskar. Dat hoorde hij te doen.

Selina keek even nors, maar liet zich langzaam van haar kruk glijden en deed haar jas aan. Ze volgde hem zwijgend naar buiten.

Het was heerlijk fris buiten en Oskar deed zijn jas goed dicht.

Selina wankelde lichtjes; ze leunde ongemakkelijk tegen hem aan terwijl ze langzaam door de lege straten liepen. Het duurde langer dan normaal door haar ongecontroleerde tempo. Ze woonde in een appartementencomplex bij het park dat er nogal goedkoop uitzag. Toen ze eindelijk haar voordeur bereikten, nam Oskar de sleutels uit haar hand en opende de deur. Dat ging anders een uur duren in deze staat.

Haar appartement was klein en vol; ze had een bepaalde vintage stijl aan meubelen gecombineerd met grafisch werk. Oskar duwde haar zachtjes dwingend op de bank en pakte zonder vragen een glas water voor haar uit haar keuken.

“Je hoeft echt niet aardig te doen tegen me,” mompelde ze terneergeslagen.

“Ik zou mezelf niet als aardig omschrijven,” antwoordde hij, terwijl hij het glas neerzette op haar salontafel. Hij wilde vooral beleefd zijn. Niet per se aardig.

Ze lachte bitter.

“In elk geval aardiger dan ieder ander. Denk ik echt heel anders? Is het slecht om te vinden dat iemand aan euthanasie had moeten beginnen?”

Haar ogen gleden door de kamer, alsof ze een excuus zocht om zijn blik te ontwijken.

“Heb je dat ooit besproken met haar?” vroeg hij.

“Nee. Niemand, volgens mij.”

Selina leek ook niet het type dat met Zara op één lijn zou zitten wat betreft het onderwerp. Zara had redelijk conservatieve opvattingen gehad. Ze was er nooit mondig over, anders had hem dat al eerder gestoord in de relatie.

Oskar bleef met zijn handen in zijn zakken staan. Selina knipperde traag met haar ogen en keek naar het glas water.

Opeens keek ze hem recht aan, alsof ze plotseling een idee had. “Als ik ooit zo’n ziekte krijg als Zara ... zou jij dan tegen mij willen zeggen dat ik er een einde aan moet maken?”

Oskar verstijfde.

Ze bleef hem aankijken en hij keek terug.

Een ongemakkelijke spanning kroop in zijn borst. Dit was geen vraag die je terloops stelde en al helemaal niet aan iemand die je amper kende. Hij wist niet zeker of hij haar een eerlijk antwoord wilde geven. Uiteindelijk boog hij zich naar voren en zette het glas water dicht bij haar.

“Drink,” zei hij rustig. “Je bent uitgeput.”

Selina rolde met haar ogen, maar gehoorzaamde. Ze dronk het glas leeg en ging achteroverzitten.

“Ik maak het wéér ongemakkelijk, hè,” mompelde ze terwijl haar ogen half sloten.

Oskar zweeg.

Nog geen tien seconden later schoot Selina omhoog.

Oskar deed een stap opzij, zodat ze naar de badkamer kon rennen. Hij volgde haar en hield voorzichtig haar haren vast terwijl ze haar maaginhoud eruit gooide. Ze keek hem aan met betraande ogen en mompelde: “Sorry, Oskar.” Hij deed zijn best om geen vies gezicht te trekken en haalde zijn schouders op. Selina ging op haar bank liggen en kroop ineen. Ze keek nog steeds behoorlijk dronken uit haar ogen.

Hij ging naast haar zitten en zette de tv aan. Blijkbaar was ze bezig met een Netflix-documentaire over seriemoordenaars in Florida.

Het was nog niet zo laat. Hij wilde eigenlijk gaan. Maar hij kon niet weg. Wat als die vrouw nog zieker werd? Het was geen moeite om nog even een serie te kijken met haar. Hij vervloekte diep van binnen zijn moeder, die hem zo had opgevoed dat hij zich verantwoordelijk voelde op dit soort momenten. Hij mocht een gebroken vrouw als Selina nu niet in de steek laten.

Hij wist niet hoeveel afleveringen hij had gezien tot hij Zara voorbij zag komen op het beeld. Haar lichaam dreef ergens in het moeras, lege witte ogen staarden naar de hemel. Hij keek. Ze bewoog niet, maar dreef weg. Steeds verder, heel langzaam, maar onbereikbaar. Hij moest haar tegenhouden ... of niet? Waarom hij? Ze zag er gruwelijk uit. Waarom zou hij haar uit het water vissen? Aan de andere kant was het respectloos als hij het niet deed.

Hij deed een stap het moeras in ...

Het koude gevoel van het water schokte — Oskar vloog overeind. De tv stond nog zachtjes aan en liet suggesties zien voor andere truecrimeseries. Het glas met water was over zijn voet gevallen, toen hij een slaapstuip kreeg in het been dat op de salontafel rustte.

Natte sokken, gadverdamme. Hij was te lang gebleven en in slaap gevallen naast haar. Hij keek opzij: Selina lag opgerold naast hem, haar ademhaling zwaar maar regelmatig.

Verdomme. Het was drie uur 's nachts. Hij gaapte, zette de tv uit en zakte verder onderuit.

De zon was nog niet volledig op toen Oskar de voordeur van Selina's appartementencomplex zacht achter zich dichttrok. De stad was stil en verlaten.

Hij haalde een hand door zijn haar en probeerde het gevoel van zich af te schudden. Ze had waarschijnlijk niet eens doorgehad dat hij in slaap was gevallen. Het was maar een nacht. Een stomme situatie. Geen betekenis. Hij rechtte zijn rug en keek op zijn horloge. Kwart voor acht.

“Zo, goedmorgen! Jij hebt een lange nacht gehad, jongen. Of juist een korte?”

Oskar draaide zich om. Een oude man stond onderaan de trap, kromgebogen, maar met alerte ogen die hem rustig opnamen.

“Zoiets,” zei Oskar kort.

“Bij haar binnen geweest, hè?” De man knikte vaag in de richting van Selina's deur. “Knappe meid. En lief ook. Maar ze kijkt soms iets te diep in het glaasje.”

Oskar wreef over zijn gezicht. Hij was geen persoon om zo vroeg over koetjes en kalfjes mee te praten.

“Misschien. Iedereen heeft wel eens zo zijn dingen, denk ik,” zei hij. De buurman glimlachte.

“Zij heeft *altijd* wel dingen. Maakt van andermans probleem haar probleem. En vice versa. Ze heeft een neus voor drama. Het is wel altijd goed bedoeld ...”

Oskar knikte beleefd en liep door. De buurman keek hem na. Hij wist niet wat hij met die woorden aan moest.

Toen hij eindelijk thuis was, liet hij zich uitgeput op de bank zakken en opende hij gedachteloos zijn laptop. Het onderwerp euthanasie was geen makkelijk topic en hij vond een aantal pagina's waarvan hij twijfelde of dit allemaal wel legaal was. Dit was vrij onbekend gebied voor hem – meer materie voor zijn moeder.

Een forum kwam naar boven waarin best flinke discussies plaatsvonden. Mensen dachten niet heel veel anders dan Selina en hij hadden gedaan.

Medic4All Stelling: Euthanasie moet beschikbaar zijn voor iedereen

Anoniem antwoord: Nee, de regels zijn zoals ze zijn. Mensen die ziek zijn kunnen hulp krijgen, maar anders gaat iedereen ermee aan de haal.

Anoniem antwoord: Het moet voor iedereen zijn, anders blijven mensen op gruwelijke manieren zelfmoord plegen.

Anoniem antwoord: Niet voor iedereen, anders gaan tieners verkeerde beslissingen nemen

Niet alleen tieners, dacht Oskar.

Je kon niet altijd iemand redden als hij of zij niet meer wilde zijn. Hij moest het ooit doen, iemand 'redden'. Niet omdat hij goed had doordacht wat hij deed. Het was een reflex, omdat hij niet toe kon kijken hoe iemand stierf. Haast egoïstisch, als hij erover nadacht. Misschien had Selina gelijk. Het zou ... makkelijker moeten zijn.

Anoniem antwoord: Hoe hou je dan nog bij wat vrijwillig is gegaan ... en wat moord is?

Oskar knipperde met zijn ogen. Hij kreeg weinig tijd om na te denken over die laatste vraag.

Een chat popte plotseling open op zijn scherm met de vraag:

Wil je praten over euthanasie, denk je hierover na of heb je iemand in jouw omgeving die erover nadenkt?

Zijn vingers tikten even kort op de tafel. Hij had dit soort pop-ups toch standaard uitstaan? Zijn camera zat dicht, er kon niemand meekijken – had hij iets aangeklikt? Zo stom was hij toch niet ...

Oskar gaapte en sloot de site af. Hij was moe na een gebroken nacht op een bank, daarom zag hij nu spoken.

Drie minuten later plofte hij neer op zijn bed en viel weer in slaap.

HOOFDSTUK 3 OVER DE DOOD

Het was een slaapverwekkende presentatie over groei en ambitie, precies het soort corporate gebrabbel dat HexaTech Solutions verkocht als een religie. Oskar vervloekte zichzelf. Senior Business Analyst. Wat een grap. Hij had ja gezegd tegen die promotie, omdat het logisch klonk – logica was altijd zijn kompas geweest – maar nu zat hij gevangen in vergaderingen als deze. Oskar had hard een pauze nodig. Zoals zo vaak in vergaderruimtes: ‘climate control’ zonder daadwerkelijke zuurstof. Hij sliep de laatste dagen zeer slecht en de meeting in combinatie met de slechte ventilatie maakte hem duf. Gelukkig werd de meeting 15 minuten gepauzeerd en vond hij een massagestoel aan het eind van de gang. Het was nogal een ongemakkelijk ding, maar na een minuutje of drie raakte hij gewend aan de bewegingen. Hij keek op zijn telefoon — hoeveel tijd had hij nog voordat de meeting verder ging?
Een bericht. *Zara*. Oskar las het verbaasd.

Zara: Waarom ben je gekomen, Oskar?

Hij leunde naar voren – wat was dit? Wie had haar account gebruikt om hem een bericht te sturen?

Ik zag je wel.

Oskar trok zijn stropdas wat lossier.

Waarom heb je mij in de steek gelaten, Oskar?

Dit was echt een misselijke grap. Wie was er zo gemeen dat hij of zij de Instagram van zijn overleden ex hackte om hem te kleineren? Het laatste bericht bleef zich herhalen:

Waarom heb je mij in de steek gelaten, Oskar?

Waarom heb je mij in de steek gelaten, Oskar?

Waarom heb je mij in de steek gelaten, Oskar?

Waarom heb je mij in de steek gelaten, Oskar?

Waarom heb je mij in de steek gelaten, Oskar?

Vijf keer, tien keer, tot zijn hele telefoon overspoeld werd met notificaties. Hij liet zijn telefoon vallen, alsof hij plotseling heet was geworden. Het ding kletterde op de grond —

“Hé – lig je nu te slapen in die stoel, Blackwood?”

Oskar schrok. Victoria Prescott, zijn collega van het Londen-kantoor, gaf hem

een tikje tegen zijn voet met haar hak. “Je ziet er slecht uit. Laten we de sauna opzoeken vanavond.”

Oskar knikte. Zijn telefoon lag op de grond. Hij pakte hem langzaam op en draaide het zwarte scherm naar zich toe. Het apparaat unloekte direct bij het zien van zijn gezicht. Geen berichtenmelding. Hij haalde diep adem en stond op.

De meeting ging verder, maar zijn telefoon brandde in zijn broekzak. Na een minuut of tien kon hij het toch niet laten en keek hij tijdens een onopgemerkt moment op zijn Instagram. Zara had niets gestuurd, maar hij had een ander bericht ontvangen.

Selina: Hey Oskar. Ik wilde je nog even bedanken voor zaterdag. Dat had je niet hoeven doen, maar ik ben echt dankbaar dat je er was. Hopelijk was het niet té ongemakkelijk?

Selina. Natuurlijk. Hij was niet eens verbaasd dat ze contact zocht, al voelde het vreemd dat het dagen had geduurd. Het was natuurlijk wél ontzettend ongemakkelijk geweest. Hij zuchtte en keek om zich heen. Niemand lette op hem.

Oskar: Geen probleem. Iedereen heeft weleens zo'n avond.

Het was te begrijpen en ze hoefde zich niet schuldig te voelen. Ze was in rouw. Daar had hij begrip voor. Oskar dacht dat daarmee de kous af was, maar Selina leek verder te willen babbelen.

Selina: Luister, ik weet dat ik me als een idioot gedragen heb. Ik wil het goedmaken. Wil je een drankje doen vanavond?

Oskar trok een wenkbrauw op. Dacht ze echt dat hij weer even naar een kroeg zou komen op een doordeweekse avond? Hij was de vorige keer niet vergeten, toen ze brutaal alleen een locatie stuurde. Maar toen was ze dronken. Nu niet. Waarschijnlijk.

Oskar: Ik ben op zakenreis.

Hij had al enter getypt voordat hij erover had nagedacht. Dit klonk misschien een beetje bot. Hij wist niet helemaal wat ze wilde, maar hij kon het toch even aanhoren? Oskar keek weer even naar de presentatie, alsof hij aan het opletten was, en typte toen snel nog een bericht.

Oskar: Ik kan je vanavond even videobellen als je wilt. Praat wat makkelijker misschien.

Eerst naar de sauna, daarna was hij vast ontspannen genoeg om haar aan te horen. Selina stuurde hem terug dat ze dat fijn zou vinden. Hij reageerde met 'goed' en legde snel zijn telefoon weg toen de nieuwe slide over kwartaalcijfers werd gepresenteerd.

Het was al om 21:07 toen hij achter zijn laptop kroop. De uitnodiging zei 21:00. Voor hem een zeldzame misstap. Parijs had prima sauna's en de tijd vergeten voelde even goed. Snel trok hij zijn overhemd aan en opende hij het scherm.

"Daar ben je," zei Selina, een beetje te vrolijk. Hij had verwacht dat ze met een blik van schaamte zou beginnen. "Ik dacht even dat je me zou ghosten."

Oskar fronste. "Wifi hier is niet al te best. Ik ben er."

"Waar zit je precies?"

"Parijs," antwoordde hij kort. Hopelijk ging ze niet een heel vragenvuurtje afsteken hierover. Al wist hij ook niet wat hij wél hoopte.

"Oh, leuk," zei ze nonchalant. "Bedankt dat je tijd voor me hebt."

Zo te zien zat ze wijn te drinken. Misschien had die buurman gelijk.

"En nog bedankt dat je me thuisbracht. Ik heb die avond best wat harde dingen gezegd over Zara en euthanasie ... " Ze viel even stil; haar schouders bewogen alsof ze zwaar zuchtte.

Oskar dacht aan de internetpagina die hij die ochtend erna had bezocht.

"Het blijft aan me knagen," vervolgde Selina, terwijl ze met haar vingers tegen haar wang tikte.

"Je bedoelt dat ze niet voor euthanasie heeft gekozen?" vroeg hij uiteindelijk. Dat begreep hij ook niet, maar wat moest hij daar nu over zeggen?

"Inderdaad. Het voelde zo machteloos. Alsof er niemand was die écht kon helpen."

Gedachteloos klikte hij wat slides weg van zijn presentatie. Hij was ervan overtuigd dat Zara de middelen had kunnen krijgen, had ze dat daadwerkelijk *gewild*. Dáár lag meer het probleem.

"Wat is het alternatief?" vroeg hij uiteindelijk. "Iemand overtuigen tot het plegen van euthanasie?"

Dat zou een gezellig gesprek worden. Iemand die doodziek is, even komen vertellen dat het nu echt wel tijd is om er een einde aan te maken, want het werd er niet beter op. Daar zat niemand op te wachten, of wel?

Selina schudde haar hoofd nerveus. "Niets. Nee – dat zou fout zijn. Maar er zijn mensen die het wel zelf willen, hè." Ze klonk nogal overtuigd. "Mijn

buurman wil euthanasie, maar dat mag pas als hij iets mankeert. Dat is toch best oneerlijk?”

Oskar staarde naar de vrouw op zijn scherm en leunde achterover. Zijn hand ging losjes naar de muis terwijl hij haar Instagrampagina erbij haalde.

“Het houdt jou wel vaker bezig, hè — de dood. Ik heb jouw Instagram even bekeken ... *Día de los Muertos*?”

Rare doodshoofden in allerlei kleuren. En dat op je profiel. Het was bijzonder, authentiek, gedurfd.

Selina grinnikte kort.

“Ja,” zei ze zacht. “Mijn oma kwam uit Mexico. *Día de los Muertos* is mijn favoriete feest, dus ik denk er wel vaker over na. Over wat je zelf in de hand hebt en wat niet.”

De minibar had vast wel een klein flaconnetje whiskey. Zijn vlucht morgenochtend ging niet heel vroeg; hij kon een borreltje doen.

“Wat je zelf in de hand hebt ...” Hij herhaalde het langzaam; zijn hand schoot naar de bar naast het bureau.

“Je hebt altijd een keuze,” zei hij, “je moet alleen weten wat je moet doen.”

Vaak geen fijne opties, maar keuzes waren er.

Selina nam een nogal grote slok en begon te brabbelen. “Dat zou gevolgen kunnen hebben voor het hiernamaals.”

Wat was dit nu opeens weer - *hiernamaals*?

“Geloof je daarin?” vroeg ze. Ze klonk haast blij.

“Nee. Dood is dood”, zei hij kort en eerlijk.

Selina’s glimlach bleef lang staan – of misschien zat er een glitch in de verbinding. “Je bent écht geen optimist, hè?”

Glitch.

Het geluid ging sneller dan haar beweging, een moment alsof ze alles in één seconde deed.

Oskar haalde zijn schouders op. “Ik ben een realist.”

Ze speelde even met haar glas wijn.

“Ik geloof dat we blijven bestaan. Niet fysiek – in herinneringen. In de mensen die ons liefhebben.”

Zweverig, maar niet helemaal vreemd gezien haar situatie. Dit was geen moment voor discussie. Ze mocht dat denken. Het gaf haar vast kracht.

Oskar goot zijn whiskey in een glas dat op het bureau stond. Hij had zijn presentatie voor maandag inmiddels op het scherm staan, maar ook zijn browsergeschiedenis. Hij had die link van eerst vast nog wel ergens.

“Misschien moeten we ons focussen op dingen waar we wél invloed op hebben,” zei hij. Dit gesprek was te zweverig voor hem. Hopelijk bracht dat artikel haar terug op aarde.

Selina keek op. “Zoals?”

“Voorkomen dat er nog iemand zo moet lijden als Zara?”

Mocht dat überhaupt nog een keer voorkomen dan. Maar dan moest ze wél haar mond opendoen.

Selina leek daar geen antwoord op te geven. Ze keek ongemakkelijk.

“Ik ben blij om met iemand te praten die mij begrijpt,” mompelde ze uiteindelijk. “Over Zara en over de dood.”

“Dat is wederzijds,” zei hij. Hij had het toegegeven voor hij daar erg in had.

Zelf had hij weinig behoefte om over Zara te praten, maar het voelde goed om Selina te helpen. Als een soort laatste daad die hij voor zijn ex kon doen. Misschien was dat het.

En als hij toch aan het helpen was, dan was de website waar hij nu op zat wellicht interessant voor haar. Misschien kon ze die praatgroep bijwonen. Hij stuurde haar de link via de chat.

Website: Vijf manieren voor euthanasie – wat te doen als je geen medische dekking hebt?

Selina leek het bericht te hebben ontvangen en keek er beduusd naar.

“Wat is dit?” vroeg ze zacht.

“Je kunt toch lezen?” zei Oskar bruusk. Zijn geduld was op na een dag vol cijfers en domme vragen.

Haar grote bruine ogen staarden hem aan vanuit het scherm.

“Was dit niet wat je zocht?” vroeg Oskar. “Zocht je gewoon iemand om erover te praten?”

Hij had al eerder te horen gekregen dat mannen altijd een oplossing gaven wanneer vrouwen gewoon alleen wilden praten. Had hij die fout nu weer gemaakt?

“Ik denk het,” gaf ze toe. “Ik wilde nogmaals excuses aanbieden voor zaterdag. Ik ben blij dat je mij uit die kroeg hebt gehaald en naar huis hebt gebracht. Het had erger af kunnen lopen.”

“Erger?” vroeg Oskar. Hij onderdrukte een harde lach. “Je kotste mij bijna onder en ik heb een nacht op een doorgezakte bank gelegen. Bij een vriendin van mijn ex. Dit stond niet op mijn bucketlist, Selina.” Selina giechelde, haar ogen knipperden een beetje beschaamd.

“Je bent een *good guy*,” zei ze. “Je hebt me nu al twee keer overeind gehouden.”

Hij lachte even kort.

“Zorg jij er maar voor dat het geen derde keer wordt. Anders ga ik heldentarieven rekenen.” Over tarieven gesproken – hij had nog een presentatie door te nemen.

“Ik ga afsluiten, trouwens,” zei Oskar. “Fijne avond, Selina.” Selina knipperde even met haar ogen en keek hem een beetje bedachtzaam aan.

“Fijne avond ... Oskar,” zei ze.
Hij sloot het scherm en bekeek de link nog eens.

“This content has moved. Click here for the updated site.”

Oskar klikte niet. Zijn ogen gleden over de URL.

De nieuwe link eindigde op .onion – *Tor*.

Het dark web.

Shit. Dit was niet de bedoeling. Hij had het artikel nauwelijks doorgenomen

voordat hij het stuurde. Had iemand anders dit ertussen gezet?

Misschien had hij deze link niet moeten sturen naar Selina ...

Een pop-up verscheen rechtsonder zijn scherm.

“Hello you. Need anything?”

Hij knipperde. Het venster was alweer verdwenen. Was dit reclame? Een cookie? Een hallucinatie na zijn warme sauna en zijn koude whiskey?

Oskar sloot zijn laptop met een klap. Hij was niet gek; hij zou zijn

firewalls morgen even nalopen. Selina zou daar vast niet op klikken.

Hij pakte zijn telefoon en scrolde nogmaals door haar account. Ze was creatief, vrijdenkend en best grappig eigenlijk. Maar die doodskoppen op haar profiel hadden ook iets lugubers. Ze kon ze nog zo mooi maken met kleurtjes als ze wilde – het bleven skeletten. In de bloemen. Net zoals Zara was geworden ...

Hij schudde zijn hoofd en drukte op het uitstaande verzoek:

‘volgverzoek accepteren’ en op **‘ook volgen’**.

Het was online, niets bijzonders. Gewoon een nieuwe connectie. Zara zou dat niet erg vinden, toch? Hij keek nog even naar zijn Instagram-berichten.

Selina’s bericht was de laatste.

Oskar scrolde naar beneden tot hij Zara tegenkwam. Het was lang geleden.

Zara had hem destijds getagd in foto’s, maar daarna hadden ze geen contact meer.

Een groen bolletje stond naast haar profielfoto, met eronder de letters ‘nu actief’.

Hij keek nog eens.

Het bolletje bleef staan.

HOOFDSTUK 4 EEN FRISSE WIND

De lucht voelde fris en scherp, het soort kou dat in je longen beet en je wakker hield. Oskar trok zijn capuchon strakker om zijn oren en blies een ademwolk uit. Het grind van het pad kraakte onder zijn schoenen terwijl hij begon aan zijn derde ronde. Het park lag er verlaten bij, op een man met een veel te kleine hond na. Het was prettig stil.

Zara's gezicht doemde weer op in zijn gedachten. Niet zoals de vrouw die hij ooit ten huwelijk vroeg, maar de uitgemergelde versie die hij in die open kist had gezien. Een schim van wie ze was geweest. Hij had haar niet zo willen herinneren, maar het beeld stond gebrand op zijn netvlies. Ze spookte inmiddels ook elke nacht in zijn dromen rond. Dat hij niet kon achterhalen wie er op haar account was ingelogd, zat hem ook dwars. Misschien haar zus Leia? Maar waarom was het account dan niet gesloten of aangepast? De vraag peuterde aan zijn brein als een kriebel waar je n t niet bij kunt. Hij rende door, langs het water, over de brug – zijn ronde was bijna klaar. Een zacht geritsel naast hem liet hem een seconde vertragen. Opeens schoot er een man in een hoodie uit de bosjes, snel en schokkerig. Oskar schrok en sprong in een reflex opzij; hij kon nog net voorkomen dat hij weggleed op het vochtige grind.

De man wankelde en liep rakelings langs hem. Onverstoord, alsof hij hem niet eens had gezien.

Oskar draaide zijn hoofd nog even terwijl hij verder rende. Junkie zeker. Zat vast ergens in die bosjes te drinken of te spuiten. Het kwam steeds vaker voor, helaas.

De gedachten aan Zara en zijn slechte nachten maakten hem blijkbaar minder alert voor plotselinge bewegingen.

Hij had het vlug uit zijn hoofd gezet en was na een korte douche snel op weg naar kantoor. Zijn bezoek aan Parijs had hem al genoeg koppijn opgeleverd qua werk, maar het gesprek dat hij via videocall had gehad met Selina kreeg in de middag ook opeens een staartje.

Selina had hem weer een bericht gestuurd via social media. Ergens hoopte hij gewoon op een GIF-je of een stomme virale video. Selina was daar wel het type voor.

*Selina: Bedankt nog voor de link die je stuurde maar niet alles werkt.
Kan je me helpen? Hij zegt dat ik iets moet downloaden ...*

Oskar kneep in zijn neusbrug. *Verdomme.*

Ze had dus w l op die darkweb-link zitten drukken. Daar had ze niet de juiste browser voor, maar hij had dit graag vermeden.

Een herinnering op zijn scherm popte omhoog: hij had over 5 minuten de volgende meeting. Shit. Hij zag zijn team al langzaam de meetingkamer

binnenlopen, op zoek naar hem. Oskar was nooit laat.
Hij typte snel terug:

Oskar: Dat is niet voor jou bedoeld. We moeten praten.

Hij stuurde haar de locatie van een bar in de straat, want deze vrouw zou hem anders weer ergens heen lokken waar ze zich op dat moment bevond. Hij voegde zijn telefoonnummer toe.

Bel me als je daar bent.

Selina stuurde een duimpje terug. Oskar wou enigszins opgelucht onderuit zakken, maar zag dat zijn volledige team al binnen was. Teammeetings leiden – weer zoiets wat bij zijn functie hoorde waar hij helemaal niet op zat te wachten. Hij klapte zijn laptop dicht en draaide zijn schouders even.

De hele middag zat vervolgens vol met meetings die een e-mail hadden kunnen zijn. Oskar plofte neer achter zijn bureau na ruim anderhalf uur praten. Hij scrollde door zijn telefoon, op zoek naar een specifiek nummer. Een oud-collega. Gespecialiseerd, betrouwbaar en zeker sneller dan hij al het ging over het bevaren van de onderwereld van het internet. Hij keek naar het nummer op zijn scherm. Zijn duim hing even boven het groene icoontje.

Nee. Te vroeg.

Dit was niet het moment om Max Carter te betrekken. Als hij dat deed, dan was er geen weg meer terug.

Hij moest eerst begrijpen wat Selina precies van hem wilde. Sommige vrouwen konden omslachtig om zijn aandacht vragen, maar Selina leek wel echt op een missie te zijn. Oskar gooide de verpakking van zijn fruitshake met een boog per ongeluk in de verkeerde vuilnisbak.

Hij was weer eens te betrokken geraakt bij iemand die hij amper kende. Hij haatte dat – die neiging om een redder te willen zijn, terwijl hij daar helemaal het geduld niet voor had. Alsof zijn opvoeding hier weer botste met zijn aard.

Oskar nam zijn laptop mee naar het café waar hij had afgesproken met haar.

Bel me als je daar bent, had hij gestuurd.

Stomme sukkel. Nu wist hij niets. Hij had geen idee wat haar werktijden waren.

De kroeg die hij had geselecteerd was kleinschalig, strak ingericht en vooral onpersoonlijk. Stalen tafeltjes, de menukaart sober en het personeel bestond uit ongeïnteresseerde expats. Perfect.

Geen overvolle zaak met te luide muziek, zodat ze in elkaars oor moesten schreeuwen. De mensen die in deze kroeg zaten, waren vrijwel allemaal

alleen en net als hij achter een laptop verscholen. Alsof ze hier collectief hadden besloten dat ze niet meededen aan sociaal gedrag. Op één scherm meende hij even een zwarte achtergrond met groene woorden te zien en hij moest zijn gedachten kalmeren van zichzelf.

Niemand gaat in een café op het dark web zitten.

Oskar bestelde een espresso; geen alcohol nu. Scherp blijven.

Hij ging in de hoek zitten met zijn blik op de deur. Zijn laptop sloeg hij licht nerveus open en verschool zich erachter terwijl hij wachtte tot hij gebeld werd. Het duurde gelukkig niet heel lang.

“Hoi ... ik ben er bijna. De bus stond in de file, sorry.”

Ze klonk gejaagd; ze was zich blijkbaar aan het haasten. Ondanks dat hij haar geen tijd had gegeven of had gezegd dat hij wachtte.

“Rustig aan,” zei hij kalm, “ik ben er net. Ik zie je zo.”

Hij legde zijn telefoon neer. Pakte hem weer op en draaide hem om met het scherm naar beneden.

Iemand aan de bar staaarde hem even aan, maar keek weer weg. Een fiets viel om door de wind buiten.

Nog geen vijf minuten later kwam Selina binnengewaaaid – haar haren zaten weer in een slordige knot, alsof ze een vogelnest probeerde te balanceren op haar hoofd. Ze droeg een paarse blouse, zwarte bikerboots en een soort gebloemde kimono. Ze viel op en tegelijkertijd ook helemaal niet. Een best indrukwekkende prestatie.

Vluchtig nam ze plaats, alsof ze te laat was voor een sollicitatiegesprek, en glimlachte lief naar hem.

“Hai Oskar,” zei ze, alsof ze een goede vriend ontmoette. Haar bruine ogen keken hem zenuwachtig aan.

Hij lachte beleefd terug.

“Goedenavond, Selina.”

Selina oogde nerveus, maar opgewekt. Ze veegde een haar weg uit haar gezicht en begon te ratelen.

“Bedankt dat je zo snel tijd hebt. Ik kom er in mijn eentje gewoon niet uit en misschien is het ook wel beter dat iemand even meekijkt.”

Haar handen schoten van haar schoot naar een bierviltje en een seconde later naar de wijnkaart. Alsof ze die nonchalant probeerde te pakken.

Ze staaarde naar zijn koffie.

“Lust je er nog eentje? Of iets sterkers?”

Natuurlijk wilde ze wijn. Achteraf had hij misschien in een Starbucks af moeten spreken of zo.

“Koffie is prima, bedankt.”

De serveerster kwam langs en Selina bestelde koffie en een Pinot Grigio. Toen die buiten gehoor was, kon hij eindelijk zijn vraag stellen.

“Je bent toch niet echt van plan iets te doen met die informatie, toch?”

Selina keek hem nogal verbouwereerd aan.

“Waarom gaf je het anders? Dacht je dat ik me gewoon verveelde of zo?”
Oskar klapte zijn laptop dicht en leunde naar voren.

“Ik wist niet wat ik moest denken,” zei hij. Hij was geïrriteerd dat ze hem die bevestiging nú pas gaf.

“Vertel me dit eens eerlijk: zoek je mijn hulp of mijn aandacht?”
Hij had geen tijd of zin in haar spelletjes.

Selina keek hem een beetje verbaasd aan. Ze knipperde met haar ogen en tuitte haar lippen.

“Misschien een beetje van beide,” zei ze zacht.

“En waarom ik? Als dit een soort duistere missie is voor je vanwege Zara, laat me je dan nogmaals eraan herinneren dat ik haar *ex* ben. Ik deel die drang niet.”

Ze draaide haar glas.

“Omdat ik niet weet hoe dit allemaal moet. Jij bent een datatechnicus of zoiets – toch?”

Hij kneep even met zijn ogen. Wist ze soms van zijn vorige loopbaan af? Hij wist wel wat van het dark web af, ja. Maar dat ging niet over verboden middelen; hij traceerde vooral valuta.

“Data-analist,” verbeterde hij haar.

“Wat is dat eigenlijk?”

De spanning die hij net even voelde, ebde weg. Ze wist niet eens wat een data-analist deed – ze was gewoon puur op zijn titel afgegaan. Net als zoveel mensen die denken dat je alles weet als je ‘goed bent met computers’.

“Google het even,” zei hij nors.

Selina liet haar telefoon op de tafel liggen en staarde hem aan. Alsof ze meer had verwacht.

“Dus je denkt dat ik jou tips kan geven over hoe jij iemand naar het hiernamaals kan helpen? Vind je dat zelf ook niet een beetje absurd?”

“Ja,” bekende ze.

Hij tikte even met het bierviltje op de tafel.

“Jammer dat het je niet zelf lukt,” zei hij. Haar gezicht vertrok.

“Dat vind je jammer?” vroeg ze verbouwereerd.

Oskar lachte.

“Ja,” zei hij nonchalant. “Ik vond het wel dapper van je dat je hiernaar zocht. Een soort duistere missie, voortgekomen uit je nalatigheid bij Zara. Het had potentie.”

Misschien was zijn cynisme nu te hard. Selina trok een bitter gezicht, duidelijk niet blij met die opmerking. Ze dronk haar halve glas leeg en keek hem met een frons aan.

“Waarom zou je zeggen dat ik nalatig ben geweest? Dat is nogal hard,” mijmerde ze.

Oskar knikte half.

“Misschien. Maar als je gepamperd wil worden, dan ga je maar naar jouw vriendinnen.” Die zouden haar voor gek verklaren.

“Je doet nu alsof ik schuldig ben.”

“Dit is ook jouw schuldgevoel dat praat, Selina. Alleen leen je daar nu even mijn stem voor.”

Selina keek hem boos aan.

“Nou... bedankt dan maar,” zei ze nors.

Ze was even stil. Een stilte die hem prima beviel en Oskar nam een laatste slok koffie. Hij dacht dat hiermee de kous af was en vroeg zich af wat hij nu moest doen. Misschien gewoon naar huis gaan. Hij had verder toch niets te bespreken met haar?

Selina leek ook op twee gedachten te hinken en verbrak de stilte.

“Hoe dan ook – waarom ben jij hier? Wat is jouw duistere missie? Of spreek je altijd af met vrouwen die je op een uitvaart oppikt?”

Ze had een kleine glimlach op haar lippen.

“Volgens mij ben je helemaal niet zo onverschillig,” zei ze stellig, terwijl ze met haar vinger naar hem wees.

Ugh. Die vinger. Dat toontje. En die kutvraag. Hij wist ook niet waarom hij hier zat. Dat was precies hetgeen wat hem ook dwarszat.

Hij sloot zijn ogen even.

“Voor jou. Ik ben hier omdat jij een beetje labiele indruk maakt. Wat niet gek is als je in rouw bent ... ik denk dat Zara het op prijs had gesteld als ik was gekomen na jouw oproep.”

Selina kantelde haar hoofd eens en opende haar mond een beetje. Ze zei alleen niets.

De serveerster kwam voor een tweede rondje en Oskar bestelde nu toch maar een wijntje voor beiden. Nog meer cafeïne zou hem niet helpen hier.

“Je doet dat voor Zara?” Ze klonk niet echt overtuigd. “Nou, ik ook. Soort van.”

Oskar rook even aan zijn wijn terwijl hij het glas ronddraaide. De bar werd iets voller dan gewenst.

“En je gaat me nu vast overtuigen waarom je dat moet doen.”

Dit was het moment waarop zij zich zou gaan beseffen dat ze in een rouwproces zat en hem lastigviel met onmogelijke vraagstukken. Selina was een chaoot, geen planner. Daarvoor leek ze te naïef.

Selina leunde achterover en glimlachte kalm.

“Nee Oskar,” zei ze helder. “Ik leende jouw stem, toch? Vertel jij het maar.”

Ze nam een slok wijn en keek hem ondertussen doordringend aan vanaf de rand van haar glas.

Oskar was een seconde van zijn à propos. Daagde ze hem nu uit om *haar* te overtuigen? Ze gooide zijn woorden gewoon terug in zijn gezicht. Dat was ...

knap. En irritant.

Selina leek nogal in haar nopjes nu hij zijn eigen woorden moest herkauwen.

“Dus je wilt van mij horen wat jij denkt?” vroeg hij schamper. Hij zette het glas iets te hard neer, maar schonk er geen aandacht aan.

“Goed. Jij denkt dat het helpen van iemand humaan is. Je hebt verzaakt om hierover te praten met Zara en nu wil je een kans om het goed te maken. Jij zoekt waarschijnlijk een soort balans in het universum of zoiets.”

Hij wilde niet denigrerend klinken, maar ze zag er gewoon uit alsof ze het universum erbij zou halen. Het was altijd veel makkelijker voor mensen om iets anders de schuld te geven – een God, het universum, wat dan ook. Aan haar blik te zien had hij gelijk.

“En nu probeer je mij voor jouw karretje te spannen, want je bent zelf te laf om écht wat te doen.”

Ze keek beduusd. Hij was haar al twee keer te hulp geschoten. Dacht ze nu soms dat hij alles maar voor haar deed?

Haar blik veranderde en ze keek hem met fingekepen ogen aan.

“Ik ben veel dingen, meneer Blackwood. Maar niet laf.”

Ze klonk beledigd. Dat deed hem niets eigenlijk.

“Dus als ik jou een nummer geef met een oplossing, zou je dan bellen?”

Hij wist niet zeker of hij dit retorisch vroeg. Misschien had hij wel een nummer voor haar.

Als ze ja zei.

“Waarom zou ik dat niet doen?”

Weer een vraag beantwoord met een vraag. Voor wie deed ze dit nu eigenlijk?

Hij kreeg steeds meer het gevoel dat ze al iemand in haar gedachten had voor wie ze al deze vragen stelde.

Hij keek haar doordringend aan. Lang genoeg tot ze de stilte verbrak.

“Dus ... je gaat me helpen? Ik snap echt niet wat ik met die link moet.”

Dat klonk te onschuldig. Ze was een jonge meid – ze kon echt wel googelen wat een onionlink deed.

Het begon steeds meer als een slangenkuil te voelen.

Oskar haalde zijn schouders op.

“Ik weet niet of jij snapt waar je om vraagt.”

Er viel een stilte. Selina zei niets en dit was het moment om in te grijpen. Nu kon het nog. Hij stond snel op.

“Niet hier. Niet nu. We praten een andere keer.”

Je wist immers nooit of je gezien of gehoord werd ...

Selina keek hem met grote ogen aan, maar knikte. Ze trok haar afgezakte kimono weer terug over haar schouders.

“Kom,” zei hij kalm. “Ik breng je naar huis.”

HOOFDSTUK 5 NIET OP INGAAN

Oskar hield van de kou. Eenmaal buiten verwelkomde hij deze door een grote teug lucht te nemen. Selina leek het maar moeilijk te vinden; ze had haar jas overdreven strak om zich heen geslagen.

“Je hoeft me echt niet te brengen, hoor,” zei ze, terwijl ze haar kraag omhoog trok. “Ik red het prima alleen, dit keer.” Ze glimlachte, maar ze leek het ook niet erg te vinden. Oskar wierp haar een korte blik toe.

“Ik geloof je,” zei hij kalm. “Maar dit is de beste route.”

Hij knikte richting het park. De mist en de schemering gaven het een mysterieuze uitstraling, maar het was niet echt een fijne plek om een dame nu alleen heen te sturen. Selina leek zijn gedachten te delen.

“Dat betwijfel ik,” zei ze mompelend vanuit haar kraag. Ze liepen samen het park in. “Het ziet eruit alsof hier lichamen worden gedumpt.”

Dat kon hij niet ontkennen.

“Dan heb je geluk dat je niet alleen loopt,” zei hij.

Selina liet een korte grinnik ontsnappen en schudde haar hoofd.

“En wat nou als *jij* een seriemoordenaar bent?”

Oskar keek haar schuin aan met een speelse glinstering in zijn ogen.

“Dan had je misschien minder wijn moeten drinken. Je bent zo een heel makkelijk slachtoffer.”

Selina lachte kort. Alsof het idee om minder te drinken een groter probleem was dan een rondje park doen met een mogelijke seriemoordenaar.

“Ik ben veilig bij jou,” zei ze stellig.

Hij had haar natuurlijk de eerste keer makkelijk iets kunnen aandoen. Maar tot dusver had hij juist zijn best gedaan om te voorkomen dat ze gewond zou raken of iets stoms zou doen.

“Het is bij daglicht een heel fijn park,” zei Oskar kalm. “Het is alleen nu in de late avond misschien niet zo veilig.”

Het was gewoon compleet verlaten op sommige plekken. Hij vermoedde dat er nog wel eens drugsdeals plaatsvonden. Daar kon zij beter niet gezellig langs lopen in haar eentje met haar grote nieuwsgierige ogen.

Ze liepen verder; hun adem vormde wolkjes door de kou. Selina's handen zaten diep in haar mouwen verstopt.

“Bedankt dat je wilde luisteren vandaag. Ik hoop dat je erover nadenkt.”

Oskar keek even om zich heen. Er was niemand.

“Denk eerst eens goed na over de gevolgen,” zei hij zacht. “Je snapt toch dat dit niet legaal is?”

Selina haalde haar schouders op. “Is dat zo? Ik ken de wet niet, Oskar. Is advies geven verboden? Want meer dan dat is het toch eigenlijk niet?”

Hij streek een pluk haar uit zijn gezicht. Dat was een interessante vraag eigenlijk.

Selina keek opzij. “Zou je niet alle opties willen hebben om zelf te bepalen

wanneer het genoeg is?”

Oskar knikte half. Natuurlijk wist hij zelf ook wel dat hij een controlfreak was en als het erop aan zou komen, dan zou hij dit ook liever niet aan het toeval overlaten.

“Zou jij die keuze durven maken, Oskar? Voor iemand anders?”

Hij wilde haar negeren, of de vraag met een droge opmerking van tafel vegen. Hij was haar dronken vraag van de vorige avond nog niet vergeten. Maar in plaats daarvan hoorde hij zichzelf zeggen:

“Graag zelfs.”

Het was eruit voor hij besepte dat hij sprak.

Selina kantelde haar hoofd langzaam, alsof ze hem beter probeerde te zien.

“Wat bedoel je daar nou mee?”

Hij zette zijn kraag wat hoger en keek recht voor zich.

“Niets,” zei hij. Te laat. De stilte die tussen hen viel, was opeens ongemakkelijk.

Selina knipperde even met haar ogen.

“Maar er zijn dus opties?”

Hij stopte even.

“Voor wie wil je dit allemaal bekijken? Ik wil niet medeplichtig zijn aan moord straks. Wie zegt dat *jij* geen lichamen hier dumpt?”

Selina giechelde kort, maar gaf geen antwoord op zijn vraag. Oskar wist ook niet wat hij verontrustender vond: dat ze mogelijk al iemand op het oog had, of dit gewoon wilde gebruiken wanneer de situatie zich voordeed.

Ze liepen verder in een laag tempo, alsof geen van beiden al klaar was met de avond. De wind blies de eerste gevallen bladeren zacht ritselend over het pad. Toen ze bij de uitgang kwamen, keek Selina even op.

“Ik ben blij dat ik niet alleen liep.”

Oskar wierp haar een zijwaartse blik toe. “Ik ook.” Hij was de schimmige figuren tijdens zijn ochtendroutine nog niet vergeten. Ze was veiliger met hem erbij. Dat zag ze zelf ook in.

Selina wees naar haar straat. “Ik woon daar.”

“Weet ik,” zei hij kalm. Hij had haar al eens thuisgebracht. “Nu ben je veilig thuis.”

“Dank je,” zei ze zacht. Ze stond een beetje te draaien, alsof ze meer wilde vragen. Maar ze had alle tijd gehad, het was wel mooi geweest.

Oskar stak zijn handen in zijn zakken.

“Slaap lekker, Selina.”

Hij draaide zich om en liep langs de rand van het park terug. Pas na een minuut keek hij even om. Ze liep al op haar galerij. De mist die over de stad hing, leek nu ook in zijn hoofd te hangen. Dit gesprek was niet echt verhullend geweest.

Wat had Selina Diaz nou eigenlijk van hem gewild?

Amy was misschien de aangewezen persoon om meer te kunnen vertellen over Selina, maar in het weekend was ze niet zo spraakzaam toen ze Tom en hem afzette in een groot natuurgebied. Het was pure training voor hun hike in Zweden volgend jaar, maar Tom leek niet echt bezig met de reis tot nu toe.

De eerste twintig minuten ging het vooral over Oskars aandelen in HexaTech en dat Tom misschien ook maar eens moest investeren.

“Een collega van Amy kwam erop. Ze zei dat ze jouw bericht op LinkedIn had gezien en had geïnvesteerd.”

Tom keek hem even schuin aan nadat hij een modderplas ontweek.

“Best een leuke vrouw ook.”

Oskar negeerde die opmerking. Zijn hart ging op dit moment harder kloppen van innovatie dan van vrouwen.

Hij hield er niet van om op social media te posten, maar als het over zijn carrière ging, maakte hij graag een uitzondering. Zijn Instagram was verder afgeschermd. TikTok was voor jongeren, niet aan hem besteed.

“Ik weet niet wie mij allemaal volgt,” mompelde hij. Ze liepen langs de bosrand. De geur van dennennaalden en mos gaf hem altijd energie en het rook extra sterk nu het geregend had.

“Misschien moet je dan eens met je neus uit de data komen.”

“We zijn toch in de natuur? Wat zeur je nou, man.”

Tom grijnsde. Oskar wist dat hij altijd alles kon zeggen tegen hem.

Hij twijfelde heel even en vroeg toen: “Vond je dat Zara euthanasie had moeten plegen?”

Tom knipperde even met zijn ogen. Hij was inmiddels wel gewend dat Oskar in zijn hoofd alweer bij een ander onderwerp was en zomaar kon overspringen, maar deze zag hij niet aankomen.

“Dat is niet echt aan mij om iets van te vinden ... hoe kom je daar zo op?”

“Selina Diaz. Ik sprak haar ...” Hij dacht even na hoe hij dit moest verwoorden.

“Op de uitvaart. Ze wilde praten over euthanasie.”

Hij hield even voor zichzelf dat hij haar daarna ook nog had ontmoet. Hij had liever helemaal haar naam niet genoemd, maar haar missie was uiterst vreemd. Wilde ze echt iemand helpen met euthanasie? Illegale euthanasie waarschijnlijk.

“Oh, Selina,” zei Tom met een toon alsof hij er nu meer van begreep. “Ja ... die vrouw praat vaak over dat soort dingen. Ze kijkt er altijd net even anders naar, hè. Die moet je niet al te serieus nemen.”

“Misschien niet. Maar het was een interessant vraagstuk.”

Tom stopte even en leunde met zijn voet op een omgevallen boom.

“Interessant, zeker. Maar ik ken jou – je zit te malen. Gaat dit echt over Zara?”

Oskar fronste.

Hij hielp Selina uit een soort laatste eer aan Zara, hield hij zich voor. Dus ja, het ging over Zara. Maar waarom eigenlijk?

Wat voelde hij nu nog voor Zara, behalve medelijden? Dacht hij dat Zara uit zijn nachtmerries verdween als hij dit voor haar deed?

“Misschien.”

Hij was min of meer gedwongen geweest om er nog mee bezig te zijn. De verlovingsring had hij opgeborgen ergens in zijn wandkast. Wat moest je met een peperdure ring die geen erfstuk was?

Verkopen?

Dat kon toch niet? Welke hork verkocht nu een ring van zijn overleden ex-verloofde? Weggeven dan? Aan wie?

Zeker niet aan een toekomstige verloofde. Dat was gewoon luguber.

En hij was helemaal niet meer van plan om te gaan trouwen. Tom kon hints droppen wat hij wilde; zijn leven was wel lekker rustig zo. Hij was nu net een jaar van Delilah af – een ex waar hij tot op de dag van vandaag nog spijt van had.

“... wel doorgaan, maar ik merk dat je voor geen meter zit te luisteren naar me. Waar denk je aan?”

Oh. Tom had gelijk, hij zat weer te veel in gedachten en had compleet zijn verhaal gemist.

“Sorry,” mompelde Oskar, “je hebt gelijk, ik zit te malen.” Hij nam een slok water uit zijn veldfles.

Tom schudde zijn hoofd en sloeg tegen een tak met een andere tak. “No shit. Maar blijf niet te lang hangen, Os. Selina is er goed in om bommetjes te droppen en dan zelf weg te lopen. Trap daar niet in. Dit is een vraagstuk waar je geen antwoord op gaat krijgen; laat het rusten.”

Geen antwoord?

Hij voelde een lichte kriebel onder zijn huid. Waarom moest Tom dat nu op die manier zeggen?

Ze liepen verder en hij scrolde even op zijn telefoon op LinkedIn. Het was haast automatisme inmiddels. Alsof zijn pagina een ode was aan hoe goed zijn carrière verliep. De collega van Amy had inderdaad een bericht gestuurd. Privé. Met een werkgerelateerde vraag, dus die zou hij morgen op werk beantwoorden. Niet hier in het bos.

Het account van zijn collega Max Carter bevatte niets. Niet eens een foto. Het was onduidelijk of hij weer zijn functie bekleedde. Oskar liet zijn telefoon weer in zijn zak glijden.

Hij had de hele wandeling lang zijn telefoon weer willen pakken om dingen op te zoeken, maar dat was tegen zijn eigen principes in. De natuur was om van te genieten en hij kon prima bewijzen dat hij helemaal niet alleen maar achter schermen zat.

Maar eenmaal thuis voelde hij haast een magnetische aantrekkingskracht tot zijn apparatuur. Zijn oude laptop ging open. Het voelde vreemd om na al die

tijd weer een Tor-browser te gebruiken. Hij had deze browser al jaren niet meer aangeraakt. Een anonieme tunnel door lagen van encryptie, maar ook een plek vol honeypots en fake dropsites waar opsporingsdiensten wachtten op idioten.

Hij typte geroutineerd een paar commando's in die hij nog kende van vroeger. Hij had al lange tijd niets gezocht in deze omgeving van het internet. Het voelde ook een beetje alsof hij toen een andere Oskar was. Rondstruinen op het dark web ... een soort van nostalgie. Een spanning die hij toen leuk vond in zijn werk, toen hij nog zoekende was naar het succes dat hij nu had. Financieel ging het allemaal goed nu door zijn aandelen.

De fora die hij nog kon vinden waren leeg, vol digitale spooksteden en links die doodliepen. Eén verkeerde klik en Europol zou zijn deur intrappen. Hij wist beter. Ze hielden van dit soort kat-en-muis-spelletjes. Hij liet zijn vinger even boven zijn muis hangen. Wist hij nog wel genoeg om uit die val te blijven?

Of hadden ze hem al gezien?

Hij veegde even met zijn hand over zijn voorhoofd.

Wat zocht hij nu eigenlijk?

Hij hoefde helemaal niets te doen. Selina had hem een lastige vraag gesteld.

Was hij dan zo arrogant dat hij altijd maar alle antwoorden moest hebben?

Het gevoel van afgang als hij het niet zou kunnen vinden zou zwaar zijn, maar waarom?

Want hoe meer hij erover nadacht, hoe minder logisch het was dat hij dit voor Zara deed. Hij zou beter een donatie kunnen doen aan een of ander fonds dat verder onderzoek naar haar ziekte bevorderde. Of gewoon een bloemetje brengen bij haar graf.

Maar nee, hij koos ervoor om Zara's bijzonder vreemde vriendin bij te staan in een vraagstuk dat eigenlijk beter onbesproken kon blijven.

De browser met de groene letters leek een moment te blijven hangen, als een soort glitch. Hij sloot abrupt het scherm. Zijn hart bonsde sneller dan hij wilde toegeven.

Nee. Dit moest hij niet doen. Gewoon niet op ingaan.

Waarom zou je in vredesnaam een grijs gebied in de wet opzoeken als het leven verder heel stabiel en zorgeloos was? Alles leek nu voor de wind te gaan. Wat zou hem bezielen om risico's te nemen voor een onbekende?

Hij wist dat Tom gelijk had. Hij moest geen sensatie zoeken.

En dat was precies wat Selina Diaz was. Een onverwachte rukwind met onbekende gevolgen.

HOOFDSTUK 6 EEN STAP BIJ HEM BINNEN

“Zou je niet alle opties willen hebben om zelf te bepalen wanneer het genoeg is?”

De woorden van Selina hadden een soort vuurtje aangestoken waarvan hij niet wist dat het kon vlammen. Invloed hebben op hoe dingen eindigen.

Op de dood.

Oskar had in zijn leven weinig nagedacht over euthanasie, maar Selina leek het onderwerp helemaal te omarmen. En ze bleef steeds opduiken.

Selina: Hoi Oskar, alles goed? Ik heb nog wat vragen na ons gesprek. Mag ik jou daar misschien nog een keer over bellen?

Hij kreeg haar berichten binnen tijdens werk, op een regenachtige woensdag. Het onderbrak haast de sleur.

Het was beter geweest als hij haar hier had afgeknapt, maar in plaats daarvan nodigde hij haar uit bij hem thuis.

Gewoon praktisch. En zonder risico dat iemand hun vreemde gesprek zou oppikken.

Hij stuurde zijn thuislocatie en wanneer ze welkom was. Iets wat hij niet snel deed, eigenlijk.

Toen Selina eenmaal voor zijn deur stond, maakte ze een nerveuze indruk. Misschien had ze zelf ook bedacht dat haar aandringen op contact een bepaalde verwachting begon te scheppen.

Ze droeg haar grijze lange jas; haar haren zaten opnieuw in een knot op haar hoofd.

“Kom binnen,” zei hij glimlachend. Hij stak zijn hand uit om haar jas aan te nemen. Selina gaf hem zonder woorden aan en keek nieuwsgierig om zich heen.

Oskar liet niet veel mensen bij hem thuis komen, ook al was zijn huis daar prima geschikt voor. Twee jaar geleden had hij de maisonnette kunnen kopen, vooral vanwege een bijzondere bijdrage van familie. Het had alleen nooit echt een hart gehad, omdat het nooit helemaal voelde als zijn eigen huis. Desondanks was het een prima woning voor waar hij nu was in zijn leven.

“Het lijkt wel een hotel,” hoorde hij Selina verbaasd zeggen.

Oskar lachte zachtjes. “Wat wil je drinken? Koffie, thee? Iets sterkers?” Het leek hem het beste om direct ter zake te komen. Zijn huis moest geen clubhuis worden.

Selina knikte, maar bleef staan draaien.

“Koffie is goed.”

Hij liep snel naar de keuken en zette het apparaat aan. De koffiegeur vulde zijn keuken direct.